

митрополит Иларион (Алфеев)

О СВЕТОЈ ТАЈНИ ПРИЧЕШЋА

Шта се дешава са нама када се причешћујемо Светим Христовим Тајнама? Свакако да се дешава нека онтолошка промена читаве наше људске природе, а та је промена дубоко укореења у самој тајни Боговаплоћења. Јер хришћанство није просто религија која приводи људе Богу. И то није само пут који води човека тим духовним врховима, где се он сусреће са Богом. То је још и пут којим је прошао Сами Бог у сусрет човеку – то је пут Божијег унижења. И независно од тога колико ми високо узлазимо по „лествици“ која води Богу, колико ми успевамо у врлини, саму суштину у делу нашег спасења већ је извршио Сам Бог: Бог је постао човек, постао такав какви смо ми, постао један од нас, да би проживео наш људски живот са (свим) његовим радостима и невољама, добицима и губицима, победама и поразима. И ова тајна Боговаплоћења, која превазилази људско схватање, коју је немогуће рационално објаснити или је постати свестан, открива нам се кроз Литургију.

Причешћујући се, ми примамо у себе тело и крв Бога Који је постао човек. Другим речима, настаје наше суштинско, онтолошко сједињење с Богом. Није да ми једноставно општимо с Богом, већ Бог улази унутар наше природе, при чему тај улазак Бога у нас не настаје на неки симболички или духовни начин, већ апсолутно реално – Христово тело постаје наше тело и

Христова крв почиње да тече нашим венама. То је оно што ни једна друга религија не може дати човеку. Управо се у томе и састоји јединственост хришћанства, што Христос за човека не постаје само учитељ, не само морални идеал, Он за њега постаје храна и човек окуша Бога, сједињујући се са њим духовно и телесно.

Када стојимо пред Светом Чашом, свако од нас исповеда пред Богом да је први од грешника – „од којих сам први ја“. И то није црквена реторика, то је осећање које треба да узраста сваки пут када приступамо примању Светих Тајни. При томе, ово је осећање немогуће вештачки створити у себи – немогуће је приморавати себе да мислиш да си гори од других људи, не треба изазивати у себи осећање гнушања собом. То Црква не тражи од нас. Прилазећи Светој Чаши, не треба да се упоређујемо са другим људима, него да поставимо себе пред суд правде Божије и љубави Божије. И ако се ми прожмемо осећањем присуства Божијег и стајања пред лицем Божијим, онда ће сваки од нас заиста осећати себе као првог од грешника.

Дакле, сваки пут, припремајући се за Литургију, ми треба да почињемо унутрашњи пут ка Причешћу од сазнања своје греховности, своје несумњиве недојности и своје немоћи да машта у себи променимо на радикалан начин.

Манастир Успења Пресвете Богородице - Подмаине
са благословом игумана - јеромонаха Рафаила

ПРАЗНАКНИ

ПРАЗНИЦИ

ОБРЕЗАЊЕ ГОСПОДА НАШЕГА ИСУСА ХРИСТА СВЕТИ ВАСИЛИЈЕ ВЕЛИКИ НОВА ГОДИНА

Лк. 2, 20 - 21, 40 - 52, зч. 6; Лк. 6, 17 - 23, зч. 24; Мт. 3, 1 - 11, зч. 5.
2Кол. 2, 8 - 12; зч. 254; Јевр. 7, 26 - 8, 2, зч. 318; 1Тим. 3, 14 - 4, 5, зч. 284.

иpошoјepеј Pогuон Пушјaтuн НА ОБРЕЗАЊЕ ГОСПОДЊЕ

Јер расудих да не знам међу вама ишћа сем Исуса Христа (1Кор. 2,2).

Данас нам је Нова Година, то ви сви, засигурно знате. Такође данас прослављамо и светог Василија Великог, па и ово ретко ко да не зна. Али који је још празник данас? Тешко да сви то знају... Да, како ми се чини, многи не знају да је данас још телесно обрезање Господа, Бога и Спаса нашег Исуса Христа. Видите, браћо и сестре, како важну чињеницу из живота Исуса Христа не знају неки од хришћана. Због чега не знају? Због заборављања? Ненамерно?

Уосталом, није само из овог наведеног случаја видно незнање или заборав хришћана на Исуса Христа, већ је доста сличних при-

мера.

Погледајте на пример у дому једног хришћана на свете иконе: Христова икона или не заузима прво место међу њима, или је уопште нема међу иконама. Да ли је то такође из незнања? Ненамерно?

Погледајте на књиге у неким хришћанским домовима: видећете тамо много свакавих књига, и духовних и световних, а Јеванђеље Господа нашег Исуса Христа или уопште није међу њима или је стављено на неко удаљено и неугледно место. И то такође из незнања? Ненамерно?

А узмите да читате данашње, световне књиге, које се данас штампају тако често и у великим тиражима ради просвећења људи и ширења светлости истине. У њима

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

нема ни речи о Исусу Христу или ако је негде било неизбежно поминути Га, користе се такви изрази да се не може тако лако схватити шта је ту писац хтео да каже о Исусу Христу, као да се бојао да Га назове правим именом: Господом и Богом Исусом Христом. Да ли је

му или на трибинама, на скуповима, на јавним местима... Једва да ћете чути о Исусу Христу тамо где се расправља о важним стварима, о напретку људи, о њиховом умном, и моралном образовању... На другим, пак, светским састанцима... тамо би било чудно, чак за

Ако нисам био прошао баш кроз то искушење; ако нисам трпељиво истрајавао у свом делању, ако није прошло време које је требало да прође, ово *Иримање Деснице Свевишње* није се могло догодити. Благословена искушења! Благословени захвати, болни као што јесу, извршени од Лекара душа и тела!

Како се све одвија као целина! Како ништа није неважно, ништа није сувишно. Како благослови задиру у дубље слојеве, више него што смо се надали! Како жалости, невоље и недоумице обрађују пољане наших душа као дубоко сечење раоника. Како потпун и крајње непознат, са Небеса - послати мир, разликује се по природи од мира и задовољства који даје земаљски и привремени успех! Како нас учи понизности; како нас просвећује у љубави; како нас уједињује са другима! Оно нам даје снагу, укрепљује нас, и у исто време чини нас кроткијим, без иједне жаоке или оштрих кретања која би могли друге да повреде!

Страхопоштовање према овој најважнијој стварности поприма стање непрестаног излажења у спољашност, не бивајући под окриљем заштите; тражећи сваког трена да буде Његова Воља – тражећи не својим уснама и гласом, већ целокупним својим животом, без престанка.

И када тражиш да буде Његова Воља, када је сво твоје биће вапај живота или смрти, *тада се деси*. Али ово дешавање није нешто што може да се одреди унапред. Може да се деси кроз дешавање или кроз не дешавање. Може се десити да пре него што се твоја прозба уопште заврши, одговор стигне. Или можеш чекати годинама и себе изморити, бити разочаран, и досећи потпуну исцрпљеност, бити разорен. И тада, када више не очекујеш ништа – ни ти, а ни неко други – Он Сам долази да те подигне, да те поведе са Собом на ново путовање.

Тада ћеш разумети зашто је Он долазио по тебе споро; Он је био са тобом у *другом облику* (Мк. 16, 12), чак и када није био стигао, док си га чекао.

архимандритј Василије Ивиронски

и то из незнања? Ненамерно?

Или послушајте некад док неки хришћани међусобно разговарају на неком месту, било да је то у до-

многе неприлично, ако би неко изговорио име Господа Бога нашег Исуса Христа! Да ли је и то из незнања? Ненамерно?

Ах, хришћанска браћо и сестре... Ма из ког разлога да се десило ово незнање или заборав на Исуса Христа: од неразумности или из разумности, претпоставимо да је и из неразумности, али како да хришћанин не разуме, како да не зна Исуса Христа? Или како,

заборављамо на Исуса Христа. Ми треба све и да говоримо и да пишемо да би притом понешто рекли и написали управо о Христу. Сво то писање које се не пише у име Исуса Христа је мртво; трула је реч које не излази из наших уста ради Исуса Христа. Сва је наша

У том новом, вазда новом, друштву не губи се и не смањује вредност личности као у светским друштвима, него се баш повећава. Друштво – Црква – даје прилику сваком појединцу за вежбање свих заповедних врлина, које дају вредност личности. Јер где би човек показао врлину ако не у друштву? Где милосрђе, трпељивост и пожртвовање, и изнад свега човекољубље, ако не у друштву својих ближњих? И како би дошао до познања самога себе у другима и других у себи?

свешти владика Николај

пак, разумејући Исуса Христа, не памтити га, заборављати на Њега?! Ми смо обавезни да га познајемо боље него ма кога другог и да га се сећамо чешће од свега. Сав наш ум требамо да усмеримо на познање Њега, сво памћење на сећање на Њега. Ето, управо се у томе састоји наше истинско просвећење, у томе и јесте истинска светлост, да знамо и памтимо Исуса Христа, Његов живот, Његово учење, Његова дела. Ми и треба да учимо све што учимо, само да би смо боље познали Исуса Христа. Сва наша познања бивају бескорисна, уколико при свима њима ми не знамо Исуса Христа. Наша је просвета тама, уколико нас она не приводи Исусу Христу.

Све што читамо и све што учимо треба да буде само ради тога да би памтили Исуса Христа. Јер све што је свето, свето је само Исусом Христом; све што се поштује, достојно је поштовања само у Исусу Христу. Ништа нам не користи све што научимо, уколико при томе

светлост, браћо и сестре, од Њега, а због тога и све наше треба осветлити ради познања Њега.

Дакле, хришћанине, од ове Нове Године постави себи за правило: сву своју пажњу обрати на Исуса Христа. Што можеш чешће читај и слушај о Њему, да би памтио сваки корак из Његовог живота и сваку реч из Његовог учења; што можеш чешће о Њему говори и пиши, што можеш чешће гледај на Његову свету икону и моли се, да би Му се могао непрестано молити духом и неућутно га славословити устима. У познању Исуса Христа је сва наша светлост, у молитви Исусу Христу је сво наше спасење; у славословљу Исуса Христа је све наше блаженство.

Господе, Твојом благодаћу уразуми нас, све нас, Господе, уразуми и ми ћемо познати и схватити и памтити и нећемо заборавити да си Ти једина Светлост која осветљује све и Теби јединоме приличи свака слава, част и поклоњење са Оцем и Светим Духом. Амин.